

PROLOOG

11 jaar geleden

Francesca

Met mijn tong lik ik over mijn gezwollen onderlip waar ik de metalen smaak van bloed proef. Tranen rollen over mijn wangen, maar ik maak geen geluid. De kleine, dikke man rolt zich van me af en werkt zich via zijn knieën omhoog. Als hij staat trekt hij zijn broek op, waarna hij deze onder zijn vette buik dichtknoopt. Tegen de muur tegenover mij ligt Matteo, mijn grote liefde, als stille getuige. Een paar uur geleden waren we nog zo gelukkig. Nu hangt zijn hoofd voorover en druppelt er, via het gat in zijn voorhoofd, bloed op de betonnen vloer. Had hij de man zijn gang maar laten gaan met mij, dan was hij nu misschien nog in leven geweest. Helaas, mijn anders zo zachtaardige geliefde greep hardhandig in.

Hoe onwerkelijk dat een leven van het ene op het andere moment zo kan veranderen. Gisteravond heb ik Matteo het grote nieuws verteld: de zwangerschapstest, die ik zonder dat hij ervan afwist heb gedaan, was positief. Ik was nerveus hem het te laten weten, we zijn allebei nog zo jong en staan aan de start van ons leven samen. Maar ik had me voor niets zorgen gemaakt; hij was zo blij geweest. Vol

liefde had hij mijn buik gekust en mij de rest van de avond behandeld alsof ik van porselein was.

Vanochtend wilden we Matteo's moeder zo snel mogelijk deelgenoot maken van ons nieuws. Met zijn vader heeft hij een slechte relatie, wat hij ervan zou vinden interesseerde hem niet, maar zijn moeder is zijn heldin. Zijn warme, zorgzame karakter heeft hij van haar.

Onderweg naar zijn ouderlijk huis ontving Matteo een SMS met de vraag of hij tijd had voor een korte bespreking bij zijn vriend Tomasso. Doordat dit op onze route lag zijn we daar eerst naartoe gegaan.

Bij aankomst was het meteen duidelijk dat er iets vreemds aan de hand was. Naast Tomasso stonden twee voor mij onbekende mannen met lege uitdrukkingen op hun gezichten ons op te wachten. De dikke van de twee vroeg Matteo of hij mee wilde lopen naar de schuur. Hij wilde hem iets laten zien. Matteo weigerde, waarna het duidelijk werd dat de mannen geen vriendelijke bedoelingen hadden. Er werd hem hardhandig duidelijk gemaakt dat hij wel wist waar dit om ging, hij kon maar beter luisteren naar wat hem werd opgedragen. Daarna werd ik ook gesommeerd mee te lopen.

In de schuur aangekomen beschuldigde de man Matteo van moord, maar Matteo deed zijn mond niet open; hij gaf niet toe, maar hij ontkende het ook niet. Toch weet ik zeker dat hij geen moord gepleegd heeft.

Matteo is een genezer en geen verwoester. Dat hij kwaad kon worden heb ik ook nooit geweten. Het moment dat de dikke man mijn blouse openscheurde om Matteo aan te sporen te gaan praten, knapte er iets in hem. Woedend rende hij naar hem toe en ramde zijn vuist tegen zijn jukbeen. Maar mijn geliefde bleek niet sterk genoeg. Met weinig moeite duwde de man Matteo van zich af, waarop hij tegen de muur achter zich viel. De man richtte zijn pistool op hem en schoot hem zonder enige aarzeling tussen zijn ogen. Ik was volledig machteloos geweest, het enige wat ik kon doen was gillen.

Wanneer ik mijn blik van het levenloze lichaam van Matteo wegruk, zie ik dat de man bij me wegloopt in de richting van de deur.

'Aspetta un attimo. Torno subito.' Hij laat me weten dat hij zo terugkomt. De sc